



# MONITORUL OFICIAL

## AL

# ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 885

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 noiembrie 2016

### SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
Decizia nr. 514 din 5 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii .....	2–4
Decizia nr. 572 din 12 iulie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului .....	5–7
<b>ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE</b>	
1.215. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSPA0048 lanca — Plopu Sărat .....	8
1.379. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială Constantin Daicoviciu din județul Caraș-Severin .....	9–10
<b>ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE</b>	
Decizia nr. 17 din 27 septembrie 2016 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală) .....	11–16

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 514**

din 5 iulie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea „Costa Utilaje” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 559/57/2015 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.464D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autoarea excepției de neconstituționalitate a depus concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autoarea excepției este nemulțumită de prevederile criticate și solicită modificarea acestora. De asemenea, mai arată că prevederile criticate nu sunt contrare dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 21 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 559/57/2015, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea „Costa Utilaje” — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 21 alin. (1) și art. 129. Astfel, arată că principiul accesului liber la justiție consacrat de art. 21 alin. (1) din Constituție implică, printre altele, adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură

clare, în care să se menționeze cu precizie condițiile și termenul în care justițiabilii își pot exercita drepturile procesuale, având în vedere că, în speța de față, chiar dacă este vorba de o „contestație”, aceasta are caracterul unei căi de atac îndreptate împotriva unui act administrativ ce aduce vătămare operatorului economic. Menționează că în acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, prin care s-a statuat că „o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane, care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate, să își corecteze conduita”, iar „cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă” (a se vedea Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

7. Or, în cazul de față, deoarece textul a cărui neconstituționalitate se invocă nu este clar în ceea ce privește momentul de la care începe să curgă termenul pentru declararea căii de atac, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor și instanța de judecată sunt obligate să stabilească acest aspect în lipsa unei reglementări legale, ceea ce conduce la încălcarea art. 1 alin. (4) din Constituție. În acest context, având în vedere diferitele formule de calcul cu privire la momentul în care începe să curgă termenul de formulare a căii de atac (dacă actul administrativ este comunicat într-o zi de vineri, termen pe zile calendaristice, dacă se face sau nu referire la 365 de zile, dacă momentul în care începe să curgă termenul de formulare a căii de atac este o zi de sărbătoare legală etc.), susține că și lipsa din textul criticat a mențiunii cu privire la faptul că termenul se calculează pe ore, prin derogare de la dispozițiile art. 182 alin. (2) din Codul de procedură civilă, duce la situația în care justițiabilul se află în fața unui text normativ lipsit de precizie și claritate.

8. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu impiedică asupra exercitării accesului liber la justiție. Așa cum rezultă din jurisprudența Curții Constituționale, accesul liber la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se înfăptuiește, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. Așadar, legiuitorul poate institui modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens arată că, astfel cum reiese din analiza criticilor autoarei excepției de neconstituționalitate, aceasta, în realitate, solicită, pe de o parte, interpretarea normelor legale și, pe de altă parte, modificarea acestor norme, întrucât „nu este clar în ceea ce privește momentul la care începe să curgă termenul pentru declararea căii de atac” în materie. Față de acestea, menționează că instanța constituțională a statuat constant în jurisprudența sa că nu poate analiza critici de neconstituționalitate ce urmăresc, în realitate, modificări legislative ale textelor legale în vigoare și care conțin propuneri de *lege ferenda*, deoarece controlul de constituționalitate semnifică verificarea conformității dispozițiilor legale criticate cu normele și principiile fundamentale invocate, în limita unor critici ce vizează evidențierea unui raport de contrarietate dintre acestea, și nu modificarea sau completarea textelor legale atacate în funcție de aprecierea subiectivă a autorului excepției. De asemenea, interpretarea și aplicarea normelor legale sunt apanajul exclusiv al instanțelor de judecată, precum și al instituțiilor chemate să aplice legea. De altfel, în măsura în care aceste norme ar fi de natură să creeze divergențe de interpretare și aplicare la nivelul instanțelor judecătorești, inclusiv prin coroborarea cu sistemul legislativ în vigoare, se poate face aplicarea dispozițiilor privind asigurarea unei practici judiciare unitare cuprinse în titlul III art. 514 și următoarele din Codul de procedură civilă.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]”

z) zile — zilele calendaristice, în afara cazului în care se prevede expres că sunt zile lucrătoare. Termenul exprimat în zile începe să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se încheie la expirarea ultimei ore a ultimei zile a termenului; ziua în cursul căreia a avut loc un eveniment sau s-a realizat un act al autorității contractante nu este luată în calculul termenului. Dacă ultima zi a unui termen exprimat altfel decât în ore este o zi de sărbătoare legală, o duminică sau o sâmbătă, termenul se încheie la expirarea ultimei ore a următoarei zile lucrătoare.”

14. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 a fost abrogată prin art. 238 lit. a) — cap. VIII — *Dispoziții tranzitorii și finale* — din Legea 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016. Însă, având în vedere prevederile art. 236 alin. (2) și alin. (4) din Legea nr. 98/2016, potrivit cărora „*Procedurilor de atribuire în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei legi li se aplică legea în vigoare la data inițierii procedurii de atribuire. (...) Contractele de achiziție publică/Acordurile-cadru încheiate*

*înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data când acestea au fost încheiate în tot ceea ce privește încheierea, modificarea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea acestora*” și cele ale art. 69 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, potrivit cărora „*Contestațiile/Cererile/Plângerile aflate în curs de soluționare la Consiliu/instanța de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi continuă să fie soluționate în condițiile și cu procedura prevăzute de legea în vigoare la data la care au fost depuse*”, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

15. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, astfel cum reiese din notele scrise ale autoarei excepției, sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 21 alin. (1) cu privire la posibilitatea oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac. De asemenea, având în vedere motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate cuprinsă în notele scrise, precum și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea reține ca temei constituțional și prevederile art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii din Constituție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate fac parte din cap. I — *Dispoziții generale, secțiunea a 2-a — Definiții*, care prevăd care este semnificația unor termeni și expresii utilizate în materia achizițiilor publice, astfel cum aceasta este reglementată la nivel legal prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

17. Din examinarea prevederilor art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea reține că acestea stabilesc faptul că termenul de „zile”, de regulă, se referă la „zile calendaristice”, iar, prin excepție, se referă la „zile lucrătoare”, în măsura în care legea prevede o astfel de reglementare. Termenul exprimat în zile începe să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se încheie la expirarea ultimei ore a ultimei zile a termenului. Ziua în cursul căreia a avut loc un eveniment sau s-a realizat un act al autorității contractante nu este luată în calculul termenului.

18. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate, Curtea observă că autoarea excepției este nemulțumită, în primul rând, de textul a cărui neconstituționalitate o invocă, deoarece nu este clar în ceea ce privește momentul de la care începe să curgă termenul pentru declararea căii de atac.

19. Curtea observă că prevederile criticate nu pot fi interpretate și aplicate în mod particular și singular, ci sunt aplicate în procedura achizițiilor publice în coroborare cu alte prevederi legale, astfel cum este și în speța de față în care s-a reținut că litigiului îi sunt aplicabile dispozițiile art. 271 alin. (1) și art. 256<sup>2</sup> alin. (1) lit. b) coroborate cu cele ale art. 3 lit. z) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, în funcție de valoarea estimată a contractului de achiziție publică ce face obiectul contestației.

20. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, spre exemplu prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că accesul liber la justiție presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție, legiuitorul având competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

21. În ceea ce privește termenele procedurale, Curtea Constituțională a reținut că, în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, nu s-a procedat în sensul restrângerii accesului liber la justiție, ci exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21. Așadar, reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept material sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu trebuie să conducă la o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar la o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, ocrotite în egală măsură (Decizia nr. 251 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 10 aprilie 2006). De asemenea, instanța de contencios constituțional a statuat în numeroase cauze că principiul accesului liber la justiție consacrat de art. 21 din Legea fundamentală implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale.

22. Or, în ceea ce privește dispozițiile criticate în prezenta cauză, din coroborarea tuturor prevederilor legale aplicabile în materia achizițiilor publice reiese că modalitatea în care se calculează termenul în care poate fi depusă contestația împotriva rezultatului procedurii este clară și nu este de natură a aduce atingere prevederilor constituționale referitoare la calitatea legii.

23. Curtea constată că nu poate reține nici pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 și art. 129 din Constituție, deoarece legiuitorul a prevăzut, prin dispozițiile legale în materie, posibilitatea contestării actelor autorității contractante în procedura achizițiilor publice atât direct la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sau pe calea dreptului comun, cât și în calea de atac, prin plângere formulată împotriva deciziei emise de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor la

instanța de judecată — cap. IX — Soluționarea contestațiilor, secțiunea 8 — *Căi de atac împotriva deciziilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor*, și a stabilit termenele în care se pot introduce contestațiile sau plângerile împotriva actelor autorității contractante. Astfel, potrivit art. 255, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante cu încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice are dreptul de a contesta actul respectiv pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile acestei ordonanțe de urgență, sau în justiție, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare (a se vedea în acest sens Decizia nr. 284 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 21 mai 2012).

24. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor criticate în raport cu art. 1 alin. (4) coroborat cu art. 1 alin. (5) și art. 126 din Constituție, „ca urmare a faptului că textul nu este clar în ceea ce privește momentul de la care începe să curgă termenul pentru declararea căii de atac, Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor și instanța de judecată sunt obligate să stabilească acest aspect în lipsa unei reglementări legale”, Curtea constată că această critică nu este întemeiată. Prevederile criticate sunt tocmai o expresie a respectării principiului separației și echilibrului puterilor în stat, întrucât, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, iar „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

25. Față de cele prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea excepției, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

26. Distinct de acestea, Curtea observă că autoarea excepției de neconstituționalitate, prin criticile aduse textului legal ce face obiectul controlului de constituționalitate, tinde și la modificarea și completarea acestora. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate*”.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea „Costa Utilaje” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 559/57/2015 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 3 lit. z) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitiv și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Ionita Cochintu**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 572

din 12 iulie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Andrei Valentin Sfirăială în dosarele nr. 3.371/207/2015, nr. 3.373/207/2015 și nr. 3.374/207/2015 ale Judecătoriei Caracal — Secția civilă și care formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 1.869D/2015, nr. 1.870D/2015 și nr. 1.871D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 7 iulie 2016, în prezența reprezentantului ales al autorului excepției de neconstituționalitate, precum și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus conexarea dosarelor nr. 1.870D/2015 și nr. 1.871D/2015 la Dosarul nr. 1.869D/2015, care este primul înregistrat, iar în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 12 iulie 2016, dată la care este pronunțată prezenta decizie.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

3. Prin încheierile din 11 noiembrie și 3 decembrie 2015, pronunțate în dosarele nr. 3.371/207/2015, nr. 3.373/207/2015 și nr. 3.374/207/2015, **Judecătoria Caracal — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului**, excepție ridicată de Andrei Valentin Sfirăială în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva încheierii de reexaminare prin care a fost respinsă cererea de înscriere a dreptului de proprietate în cartea funciară, precum și soluționarea unor cereri prin care se solicită dispunerea de către instanță a înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014, care prevăd că „cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate, formulată în baza hotărârii judecătorești care ține loc de contract de vânzare, se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege”, sunt un exces de reglementare și încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și art. 44 alin. (1) din Constituție. În acest sens arată că dispoziția legală criticată dă putere oficiilor de carte funciară, prin intermediul registratorului, de a respinge cererea de intabulare formulată de cel care a obținut un drept de proprietate în baza unei hotărâri judecătorești ce ține loc de contract de vânzare-cumpărare, lipsind astfel de efecte hotărârea judecătorească. Or, sunt excesive și de neconceput o ingerință și o cenzură a unei hotărâri judecătorești din partea unei entități executive, fiind contrare principiului separației puterilor în stat.

5. Totodată, consideră că sunt încălcate prevederile art. 20 din Constituție, întrucât dispozițiile criticate aduc atingere dreptului de proprietate, exercițiului acestui drept, liberei circulații juridice a terenurilor, în condițiile în care dreptul de proprietate este un drept fundamental, protejat prin art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar îngrădirea unor drepturi fundamentale trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit, potrivit art. 17 și 18 din Convenție.

6. De asemenea, apreciază că prevederile criticate încalcă art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și duc la lipsirea de efecte a scopului art. 21 din Constituție, deoarece faza de punere în aplicare a unei hotărâri judecătorești face parte din procesul civil prin urmare, nepunerea în aplicare sau executarea cu întârziere a unei hotărâri judecătorești poate, în mod indirect, să ducă la lăsarea fără conținut a dreptului de acces la un tribunal. În acest context, menționează jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește înlăturarea unor obstacole cu privire la realizarea accesului efectiv la instanță, precum și referitor la reglementarea defectuoasă sau lipsa de reglementare, inclusiv cu privire la legislația secundară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 1992 pronunțată în Cauza *De Geouffre de la Pradelle împotriva Franței* și Hotărârea din 9 octombrie 2003 pronunțată în Cauza *Acimovic împotriva Croației*).

7. **Judecătoria Caracal — Secția civilă** nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014, în raport cu art. 1 alin. (4) din Constituție, este întemeiată în măsura în care operațiunile desfășurate de registratorul Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară (reprezentant al puterii executive) revizuiesc cele statuate în mod definitiv prin hotărârea instanței de judecată, hotărâre ce ține loc de contract de vânzare-cumpărare. Consideră că, în aceeași măsură, prin operațiunile

avute în vedere de către registratorul Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară cu ocazia respingerii cererii de înregistrare a dreptului de proprietate în cartea funciară obținut în baza unei hotărâri judecătorești (situație în care sunt incidente prevederile art. 557 coroborat cu art. 888 din noul Cod civil), pot fi create premisele apariției unor limite disproportionale ale dreptului de proprietate. Totodată, cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 44, menționează jurisprudența Curții Constituționale cu privire la prevederile Legii nr. 17/2014, spre exemplu Decizia nr. 83 din 26 februarie 2015, Decizia nr. 38 din 3 februarie 2015, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014.

10. **Avocatul Poporului** face mai întâi precizarea că prin art. II pct. 2 din Legea nr. 68/2014, pentru claritatea textului și o aplicare mai judicioasă, dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 au fost modificate. Astfel, arată că în prezenta cauză, deși la data ridicării excepției de neconstituționalitate erau în vigoare prevederile care impuneau ca toate cererile de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate să fie respinse dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr. 17/2014, autorul a ales să critice normele legale inițiale. De asemenea, arată că „din cercetările efectuate, a rezultat faptul că prin trei sentințe civile, pronunțate de Tribunalul Olt (...) s-au admis acțiunile autorului excepției și s-a constatat că anumite hotărâri arbitrale îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 603 din Codul de procedură civilă”. În prezentele cauze, hotărârile judecătorești în baza cărora s-a solicitat înscrierea în cartea funciară a dreptului de proprietate au fost obținute pe calea dreptului comun, nefiind îndeplinite condițiile impuse de prevederile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 17/2014, astfel că dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 nu apar ca fiind aplicabile în aceste spețe, motiv pentru care devin incidente prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

11. Referitor la criticile de neconstituționalitate expuse de autorul excepției, menționează faptul că în cadrul procedurii de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate se realizează doar operațiunea de verificare a condițiilor de legalitate și, ca atare, atunci când la baza solicitării de înscriere în cartea funciară a unui drept de proprietate există o hotărâre judecătorească pronunțată în temeiul art. 5 alin. (1) din Legea nr. 17/2014 nu este pusă în discuție respectarea acesteia sau autoritatea de lucru judecat, întrucât se pornește de la prezumția de legalitate a unei asemenea hotărâri judecătorești. Față de cele prezentate, consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 12 martie 2014.

15. Prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 au fost modificate prin Legea nr. 68/2014 pentru modificarea alin. (1) al

art. 29 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 și a Legii nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 13 mai 2014, și au în prezent următorul cuprins: „(2) *Cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege.*”

16. Din notele scrise ale autorului excepției de neconstituționalitate, precum și din încheierile de sesizare reiese că acesta critică dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 în forma inițială, care au următorul cuprins: „*Cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate, formulată în baza hotărârii judecătorești care ține loc de contract de vânzare, se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege.*”

17. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate, precum și a creanțelor asupra statului. De asemenea, se invocă art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 17 cu privire la interdicerea abuzului de drept și art. 18 privind limitarea folosirii restrângerii drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Curtea, având în vedere unele chestiuni prealabile, observă mai întâi că excepția a fost ridicată în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri formulate împotriva încheierii de reexaminare prin care a fost respinsă cererea de înscriere a dreptului de proprietate în cartea funciară, precum și soluționarea unor cereri prin care se solicită dispunerea de către instanță a înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară. Astfel, autorul excepției arată că, în fapt, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Olt i-a respins cererile de intabulare a dreptului de proprietate, motivat de faptul că nu au fost îndeplinite condițiile legale prevăzute de dispozițiile art. 11 alin. (2) lit. (b) din normele metodologice pentru aplicarea titlului I din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, aprobate prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul agriculturii și dezvoltării rurale, al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, al ministrului apărării naționale și al viceprim-ministrului, ministrul culturii, nr. 719/740/M.57/2.333/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 30 mai 2014, respectiv lipsa adresei emise de primărie, prin care se comunică dacă este sau nu este necesar avizul specific al Ministerului Culturii. Mai susține autorul că, odată cu sentințele nr. 713/30.06.2015, nr. 714/30.06.2015, nr. 715/30.06.2015, pronunțate de Tribunalul Olt, prin care sunt validate hotărâri arbitrale și prin care s-a constatat intervenția vânzării între părți, a depus toate actele doveditoare din care să rezulte transferul dreptului de proprietate, însă registratorul de carte funciară, procedând la analiza înscrisurilor justificative, în temeiul Ordinului directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 700/2014 privind aprobarea Regulamentului de avizare, recepție și înscriere în evidențele de cadastru și carte funciară, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 și 571 bis din 31 iulie 2014, a constatat că este necesară îndeplinirea condițiilor prevăzute de dispozițiile Legii nr. 17/2014.

19. În acest context, Curtea, în analiza excepției de neconstituționalitate, pornește, pe de o parte, de la premisa că

validarea unor hotărâri arbitrale, astfel cum este prevăzută la art. 603 alin. (3) din Codul de procedură civilă, presupune verificarea de către instanța de judecată sau de notarul public a respectării condițiilor și îndeplinirii procedurilor impuse de lege. Ca atare, hotărârea judecătorească sau actul notarial de validare a unei hotărâri arbitrale nu constituie doar un simplu formalism, ci implică verificarea în mod efectiv a condițiilor prevăzute de legea aplicabilă în materie. Pe de altă parte, Curtea reține că în cadrul procedurii de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate se realizează operațiunea de verificare a condițiilor de legalitate, iar atunci când la baza solicitării de înscriere în cartea funciară a unui drept de proprietate există o hotărâre judecătorească nu poate să fie pusă în discuție respectarea acesteia sau autoritatea de lucru judecat, întrucât se pornește de la prezumția de legalitate a unei asemenea hotărâri judecătorești.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum este formulată, Curtea observă că pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 este pusă în discuție din perspectiva posibilității registratorului de carte funciară de a respinge cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate, formulată în baza hotărârii judecătorești care ține loc de contract de vânzare, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr. 17/2014. De altfel, din încheierile de sesizare, precum și din notele scrise ale autorului excepției de neconstituționalitate reiese că acesta critică dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 în forma inițială, potrivit căreia cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate, formulată în baza hotărârii judecătorești care ține loc de contract de vânzare, se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de această lege.

21. Față de această împrejurare, Curtea reține că prevederile art. 5 din Legea nr. 17/2014 au fost modificate prin Legea nr. 68/2014 pentru modificarea alin. (1) al art. 29 din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 și a Legii nr. 17/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 13 mai 2014, anterior pronunțării încheierilor de sesizare (11 noiembrie 2015 și, respectiv, 3 decembrie 2015), în prezent legea statuând că „*Cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate se respinge dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta lege*”, modificând esențial textul inițial, potrivit căruia „*cererea de înscriere în cartea funciară a dreptului de proprietate, formulată în baza hotărârii judecătorești*”, care sugera ideea că o hotărâre judecătorească poate fi cenzurată de către registratorul de carte funciară. Este evident că o hotărâre judecătorească nu poate fi cenzurată de către registratorul de carte funciară, deoarece

textul astfel cum a fost modificat pornește de la prezumția că judecătorul care a validat antecontractul de vânzare-cumpărare a verificat și respectat condițiile impuse de lege pentru a valida antecontractul de vânzare-cumpărare prin hotărâre judecătorească.

22. Ca atare, Curtea constată că prevederile criticate, în forma avută în vedere de autorul excepției de neconstituționalitate, nu mai sunt în vigoare și nu mai produc efecte juridice, întrucât norma nouă este de imediată aplicare. În ceea ce privește succesiunea legii în timp, Curtea constată că aceasta este o problemă care ține de interpretarea și aplicarea acesteia la spețele deduse judecării, fiind atributul exclusiv al instanțelor de judecată, Curtea Constituțională neputându-se substitui instanței în stabilirea legii aplicabile litigiului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 36 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 25 martie 2015, paragraful 23).

23. Totodată, Curtea reține că alte critici vizând prevederi normative inferioare legii (spre exemplu, hotărâri privind aprobarea unor regulamente, ordine privind aprobarea unor norme metodologice de aplicare a legii etc.) nu pot face obiectul analizei de constituționalitate, ci doar analizei de legalitate pe care o face instanța de judecată. Pe de altă parte, câtă vreme autorul excepției nu se află în ipoteza aplicării textului inițial, nemodificat, analiza acestor prevederi infralegale nu mai are relevanță.

24. Față de cele prezentate, excepția de neconstituționalitate, astfel cum este formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

25. În ceea ce privește menționarea, prin susținerile părților prezente în fața instanței de contencios constituțional, respectiv adăugarea și a altor temeuri constituționale în susținerea excepției de neconstituționalitate sau solicitarea extinderii controlului de constituționalitate, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale constante, spre exemplu Decizia nr. 1.069 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 638 din 7 septembrie 2011, litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate de vreuna dintre părți. Prin urmare, invocarea în fața Curții și a altor temeuri de neconstituționalitate decât cele arătate prin ridicarea excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată, temeuri care nu au fost reținute în încheierea de sesizare pronunțată de instanța judecătorească, sau extinderea controlului de constituționalitate asupra altor prevederi care nu au fost puse în discuția părților este inadmisibilă.

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, excepție ridicată de Andrei Valentin Sfirăială în dosarele nr. 3.371/207/2015, nr. 3.373/207/2015 și nr. 3.374/207/2015 ale Judecătoriei Caracal — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Caracal — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 iulie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Ionița Cochințu**

# ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

## ORDIN

### privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSPA0048 lanca — Plopu Sărat

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 110.897/AC din 27 iunie 2016 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 5.668 din 22 aprilie 2016, emisă de către Agenția pentru Protecția Mediului Brăila în urma derulării procedurii SEA, Avizul Ministerului Culturii nr. 3.570 din 9 iunie 2016, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 91.267 din 10 iunie 2016, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 56.510 din 16 iunie 2016 și Adresa Direcției generale păduri nr. 27.559/E.S. din 3 iunie 2016,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

**ministrul mediului, apelor și pădurilor** emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSPA0048 lanca — Plopu Sărat, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSPA0048 lanca — Plopu Sărat, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2\*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,

**Viorel Traian Lascu,**

secretar de stat

București, 29 iunie 2016.

Nr. 1.215.

\*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.



**ORDIN**  
**privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare**  
**sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea**  
**administrativ-teritorială Constantin Daicoviciu din județul**  
**Caraș-Severin**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

**directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară** emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate în unitatea administrativ-teritorială Constantin Daicoviciu din județul Caraș-Severin.

(2) Unitatea administrativ-teritorială și sectorul cadastral în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică sunt prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexa nr. 2 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru  
și Publicitate Imobiliară,  
**Radu Codruț Ștefănescu**

București, 21 octombrie 2016.

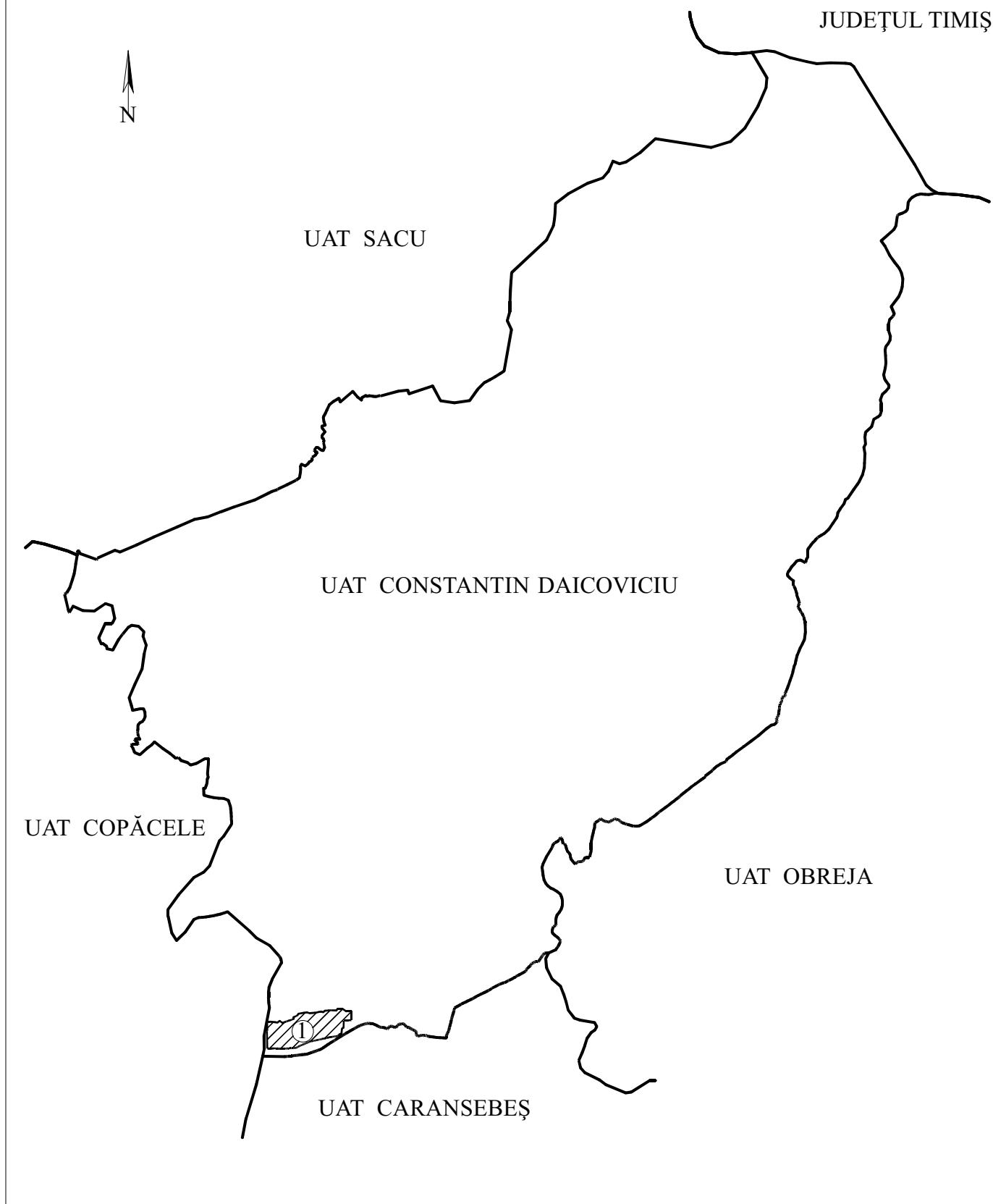
Nr. 1.379.

ANEXA Nr. 1

**Lista unităților administrativ-teritoriale și a sectoarelor cadastrale**  
**în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor**

Nr. crt.	Denumirea unității administrativ-teritoriale	Județul	Sectorul cadastral în care încep lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor
1	Constantin Daicoviciu	Caraș-Severin	1

Reprezentarea grafică a sectorului cadastral în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică  
Sectorul nr. 1, UAT- ul Constantin Daicoviciu, județul Caraș-Severin



\*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

# ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

## DECIZIA Nr. 17

din 27 septembrie 2016

Dosar nr. 2.050/1/2016

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Valentin Horia Șelaru — judecător la Secția penală

Ilie Iulian Dragomir — judecător la Secția penală

Florentina Dragomir — judecător la Secția penală

Silvia Cerbu — judecător la Secția penală

Cristina Rotaru-Radu — judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea de ședință din data de 26 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 805/121/2016/A1.1/a1 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

**„În aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestație) împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate?”**

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 2.050/1/2016/HP/P este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală, ale art. 27<sup>5</sup> alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Manuela Maria Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27<sup>6</sup> din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul Aurel Gheorghe Ilie, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Irina Kuglay, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului 2.050/1/2016/HP/P aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală,

precum și faptul că, drept urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse punctele de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării formulate de judecătorii instanțelor judecătorești de la nivelul curților de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara. Aceleași instanțe au depus și puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

De asemenea, magistratul-asistent a învederat că asupra problemei de drept supuse dezlegării a formulat punct de vedere și Universitatea Craiova, Facultatea de Drept.

La data de 12 septembrie 2016 a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților din proces, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, care nu au transmis puncte de vedere privind chestiunile de drept supuse judecării.

La data de 24 iunie 2016 Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus Adresa nr. 570/C271.326/III-5/2016, prin care s-a adus la cunoștință că în cadrul Secției judiciare — Serviciul judiciar penal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept supusă dezlegării în prezenta cauză.

De asemenea, la data de 24 iunie 2016 au fost depuse concluzii scrise formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

*Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Irina Kuglay să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 2.050/1/2016/HP/P.*

**Reprezentantul Ministerului Public**, având cuvântul, a invocat excepția inadmisibilității sesizării, având în vedere că nu respectă una dintre condițiile esențiale necesare pentru valabila sesizare a acestui complet, respectiv aceea ca soluționarea fondului cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept, în speță, de natura căii de atac într-o procedură incidentală nu poate depinde în niciun mod soluționarea fondului cauzei.

A precizat că, în practica Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală au fost considerate ca admisibile și s-au pronunțat hotărâri corecte de admitere și de soluționare a sesizărilor chiar și atunci când fondul cauzei nu îl constituia pronunțarea unei soluții de condamnare, achitare, amânare sau renunțare la pedeapsă, însă a fost examinată cerința ca chestiunea supusă dezlegării să aibă legătură cu soluția dosarului principal, condiție care nu este îndeplinită în prezenta cauză; obiectul principal al dosarului nu depinde de

calificarea căii de atac ce poate fi formulată împotriva încheierii de soluționare a cererilor de sesizare a Curții Constituționale.

Față de toate aceste aspecte, a solicitat respingerea sesizării formulate de Curtea de Apel Galați — Secția penală, ca inadmisibilă.

În ceea ce privește motivul de inadmisibilitate, în sensul că sesizarea a fost formulată de un judecător de cameră preliminară, reprezentantul Ministerului Public l-a apreciat ca neîntemeiat.

Cu privire la fondul cauzei, a arătat că problema neunitară supusă dezbaterii ar trebui tranșată pe calea unui recurs în interesul legii, însă, având în vedere dispozițiile tranzitorii din procedura civilă, apreciază apelul ca fiind calea de atac ce poate fi declarată împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.

*Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.*

## ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

### I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din data de 26 aprilie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Galați, Secția penală și pentru cauze cu minori — în Dosarul nr. 805/121/2016/A1.1/a1, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei probleme de drept: *în aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestație) împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.*

### II. Expunerea succintă a cauzei și soluția propusă de instanța care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Încheierea de ședință din data de 21 martie 2016 a Tribunalului Galați, pronunțată în Dosarul nr. 805/121/2016/a1, în cameră de consiliu, procedura de cameră preliminară, s-a dispus respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate invocate de inculpatul Mihai Daniel, a dispozițiilor art. 202 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 1 alin. (3) și alin. (5), art. 11 alin. (2), art. 24 alin. (1), art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, a art. 97 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, raportat la art. 1 alin. (3), alin. (5), art. 11 alin. (2), art. 24 alin. (1), art. 148 alin. (2) și alin. (4) din Constituția României, precum și a art. 140 alin. (7), art. 141 alin. (1), alin. (8), art. 142 alin. (1), art. 144 alin. (2), art. 165 alin. (2), art. 167 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 1 alin. (3), alin. (5), art. 11 alin. (2), art. 24 alin. (1), art. 148 alin. (2) și alin. (4) din Constituția României.

La data de 23 martie 2016, inculpatul Mihai Daniel a declarat recurs împotriva încheierii de ședință din data de 21 martie 2016 a Tribunalului Galați, pronunțată în Dosarul nr. 805/121/2016/a1, solicitând soluționarea cauzei în complet constituit din 3 judecători, având în vedere că, potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, calea de atac ce poate

fi formulată împotriva unei încheieri prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, este recursul.

### III. Punctele de vedere ale procurorului și ale inculpatului asupra chestiunii de drept sesizate

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că există o neconcordanță, o omisiune de intervenție a legiuitorului în ceea ce privește recalificarea căii de atac prevăzută de art. 29 alin. 5 din Codul de procedură penală, raportat la dispozițiile noului Cod de procedură penală.

Inculpatul și-a însușit punctul de vedere exprimat de reprezentantul Ministerului Public.

De asemenea, a menționat că neconcordanța apare și din interpretarea dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 255/2013 privind punerea în aplicare a Codului de procedură penală, în care se prevede că hotărârile pronunțate în primă instanță, după intrarea în vigoare a legii noi, sunt supuse căilor de atac, termenul și condițiile de exercitare fiind prevăzute de legea nouă.

Legea nouă, respectiv Codul de procedură penală, nu mai prevede o reglementare explicită a recursului și astfel nici legea de organizare judiciară nu mai descrie modalitatea de constituire a acestor complete.

Astfel, a apreciat că raportat la dispozițiile sus-menționate se impune constituirea unui complet de apel care să soluționeze calea de atac.

Inculpatul Mihai Daniel, prin apărător Soare Daniel, a apreciat că Legea nr. 47/1992 este o lege specială, apropiată de legile constituționale și, în consecință are putere atât asupra Codului de procedură penală, cât și asupra Codului de procedură civilă.

A considerat că, din moment ce art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 prevede că încheierea de respingere a sesizării Curții Constituționale poate fi atacată numai cu recurs, aceasta este calea de atac împotriva încheierii, trebuie soluționată de instanța superioară în termen de 48 de ore, respectiv de Curtea de Apel Galați.

### IV. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Curtea de Apel Galați a constatat că prin Legea nr. 187/2012 de punere în aplicare a noului Cod penal (Legea nr. 286/2009), la titlul II intitulat „Dispozițiile privind modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispozițiile penale” au fost aduse modificări unor legi penale speciale, în privința căilor de atac, astfel încât acestea să fie în concordanță cu actualul sistem procesual penal, care prevede o singură cale de atac ordinară, total devolutivă, abandonând principiul dublului grad de jurisdicție în materie penală, însă Legea nr. 47/1992 nu se regăsește printre legile care au fost modificate.

Totodată, a arătat că la art. 8 din Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare a noului Cod de procedură penală se prevede că hotărârile pronunțate în primă instanță, după intrarea în vigoare a legii noi, sunt supuse căilor de atac, temeiurilor și condițiilor de exercitare prevăzute de legea nouă.

Pe fondul cauzei, a menționat că prin Decizia nr. XXXVI din 11 decembrie 2006 publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 30 mai 2007 — Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite s-a pronunțat în recurs în interesul legii, în sensul că împotriva încheierii de ședință prin care în recurs (cale de atac total devolutivă) au fost respinse, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate, se poate exercita calea de atac a recursului.

Curtea de Apel Galați a constatat, așadar, posibilitatea exercitării unei căi de atac suplimentare, chiar dacă respectiva cauză se află pe rolul ultimei instanțe de judecată, în ciclul procesual ordinar, și consideră că rațiunea acestui recurs în interesul legii, ca și considerentele care au dus la adoptarea Deciziei nr. XXXVI din 11 decembrie 2006 și-au păstrat valabilitatea și în prezent.

Totuși, având în vedere actualele prevederi ale Codului de procedură penală, Curtea de Apel Galați a considerat că trebuie prevăzute expres căile de atac ce se pot exercita împotriva unei încheieri de ședință, prin care, la fond, au fost respinse, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.

Într-o atare situație, Curtea de Apel Galați a apreciat că împotriva unei încheieri de ședință prin care, la fond, au fost respinse, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate poate fi formulată contestație (în situația în care cauza se află la judecătorul de drepturi și libertăți sau la judecătorul de cameră preliminară), respectiv apel (în situația în care cauza se află la judecata în fond sau în apel).

#### V. Punctele de vedere exprimate de curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara, în răspunsurile primite fiind indicată și opinia și practica instanțelor din raza lor de activitate, însoțite de practică judiciară.

La nivelul instanțelor judecătorești se constată existența unei practici neunitare în ceea ce privește problema de drept supusă dezlegării, inclusiv în raza teritorială a mai multor curți de apel sau chiar în cadrul aceleiași instanțe.

Astfel:

1. Într-o primă opinie s-a apreciat că recursul este calea de atac ce poate fi declarată împotriva unei încheieri prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate.

În acest sens s-au exprimat Curtea de Apel Alba Iulia, Tribunalul Hunedoara, Curtea de Apel Cluj (opinie majoritară rezultată din practica atașată), Curtea de Apel Constanța (în opinie minoritară), Tribunalul Iași, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Bacău (opinie minoritară rezultată din jurisprudența atașată), Judecătoria Reghin.

2. Într-o a doua opinie s-a apreciat că apelul este calea de atac ce poate fi declarată împotriva unei încheieri prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate, dacă dosarul respectiv se află în faza de judecată la fond sau în apel, și contestația, dacă dosarul se află la judecătorul de drepturi și libertăți sau la judecătorul de cameră preliminară.

În acest sens s-au exprimat: Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați (în opinie minoritară), Curtea de Apel Pitești, Tribunalul Caraș-Severin.

3. Într-o a treia opinie instanțele au considerat că apelul este calea de atac. În acest sens s-au pronunțat: Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj (opinie minoritară),

Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Timișoara, Tribunalul Maramureș, Tribunalul Prahova.

4. În fine, într-o a patra opinie, instanțele au considerat că singura cale de atac în această situație este contestația. În acest sens s-au exprimat: Judecătoria Brașov, Judecătoria Târgu Secuiesc, Tribunalul București — Secția I penală, Judecătoria Sectorului 4 București, Judecătoria Cornetu, Tribunalul Sălaj, Curtea de Apel Galați (în opinie majoritară după cum rezultă din conținutul răspunsului), Tribunalul Vaslui, Tribunalul Bihor, Tribunalul Dâmbovița.

Curtea de Apel Târgu Mureș a precizat că la nivelul acestei instanțe, precum și al instanțelor din circumscripția sa nu au fost pronunțate hotărâri judecătorești cu privire la chestiunea de drept invocată.

Tribunalul Arad a considerat că se impune recalificarea căii de atac, în funcție de competența materială a instanței, respectiv contestație dacă este judecată de tribunal sau apel dacă este judecată de curtea de apel. În acest sens, Decizia penală nr. 99 din 12 aprilie 2016 pronunțată de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 14.764/55/2015, Decizia nr. 1.208/A din data 19 noiembrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 2.900/108/2015/a2.

#### VI. Examenul jurisprudenței

##### 1. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Chestiunea de drept care formează obiectul sesizării a fost ridicată în fața Curții Constituționale de către Curtea de Apel Oradea, din oficiu, pe calea excepției de neconstituționalitate, instanța solicitând instanței de contencios constituțional o decizie interpretativă prin care să se constate că normele art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare”, sunt constituționale doar în măsura în care se are în vedere unitar calea de atac a apelului.

Prin Decizia nr. 492/2015, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate. În partea finală a considerentului nr. 14 din decizie, Curtea Constituțională a reținut că „în măsura în care aceste norme ar fi de natură să creeze divergențe de interpretare și aplicare la nivelul instanțelor judecătorești, inclusiv prin coroborarea cu sistemul legislativ în vigoare, se poate face aplicarea dispozițiilor privind asigurarea unei practici unitare, cuprinse în art. 471—4771 din Codul de procedură penală”.

##### 2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

În materie penală, atât la nivelul Secției penale, cât și la completele de 5 judecători, practica a fost constantă în sensul că, după intrarea în vigoare, la data de 1 februarie 2014, a Codului de procedură penală, calea de atac împotriva încheierilor prin care se respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale este apelul, ca principală cale de atac ordinară reglementată de procedura penală.

În acest sens, la Înalta Curte de Casație și Justiție au fost pronunțate următoarele hotărâri:

— Decizia nr. 42/A din 6 februarie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva dispoziției cuprinse în Decizia nr. 1.573/A din 16 decembrie 2014 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția I penală, privind cererea de sesizare a Curții Constituționale;

— Decizia nr. 49/A din 13 februarie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva Încheierii din 30 ianuarie

2015 a Curții de Apel Bacău, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, privind dispoziția prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale;

— Decizia nr. 113/A din 31 martie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva dispoziției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale din Decizia nr. 23/C din 23 martie 2015 a Curții de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori;

— Decizia nr. 242/A din 25 iunie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva Încheierii din 22 aprilie 2015 a Curții de Apel București, Secția a II-a penală, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale;

— Decizia nr. 260/A din 16 iulie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva Deciziei nr. 34/CJ din 27 mai 2015 a Curții de Apel Iași, Secția penală și pentru cauze cu minori, în ceea ce privește dispoziția de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale;

— Decizia nr. 333/A din 29 septembrie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva Încheierii din 17 septembrie 2015 pronunțate de Curtea de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale;

— Decizia nr. 424/A din 18 noiembrie 2015 a Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva dispoziției din Decizia nr. 843 din 28 octombrie 2015, pronunțată de Curtea de Apel Suceava, Secția penală și pentru cauze cu minori, de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale;

— Decizia nr. 137/A din 5 aprilie 2016, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, a respins, ca nefondat, apelul declarat împotriva Încheierii din 29 februarie 2016 prin care judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel Ploiești, Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale în procedura prevăzută în art. 341 din Codul de procedură penală;

— Decizia penală nr. 166 din 19 aprilie 2016, prin care s-a respins, ca nefondat, apelul formulat împotriva Încheierii din data de 31 martie 2016 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția I penală.

#### **VII. Punctul de vedere al Direcției legislație, studii și documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Direcția de specialitate din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și-a exprimat punctul de vedere în sensul că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind natura căii de atac (recurs, apel sau contestație) împotriva încheierii prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât chestiunea de drept enunțată nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută în art. 475 din Codul de procedură penală, referitoare la existența unei legături de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată.

În subsidiar, în măsura în care se apreciază că chestiunea de drept enunțată în încheierea de sesizare poate fi soluționată printr-o hotărâre prealabilă, în aplicarea art. 8 din Legea

nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, încheierea prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate poate fi atacată cu apel.

#### **VIII. Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

Singurul punct de vedere transmis a fost cel al **Universității din Craiova, Facultatea de Drept**, care a susținut că aplicând cu prioritate art. 8 din Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare a noului Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile pronunțate în primă instanță, după intrarea în vigoare a legii noi, sunt supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare prevăzute de legea nouă, calea de atac a recursului ar trebui recalificată ca o contestație, mai exact aceeași cale de atac ca și hotărârea prin care se soluționează fondul cauzei.

#### **IX. Dispoziții legale incidente**

— art. 8 din Legea nr. 255/2013 — *Hotărârile pronunțate în primă instanță după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă;*

— art. 29 alin. (5) Legea nr. 47/1992 — *Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*

#### **X. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării**

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a constatat incidența dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative, care cuprind dispoziții procesual penale, potrivit cărora „*hotărârile pronunțate în primă instanță după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă*”.

Potrivit art. 24 din Legea nr. 255/2013, „dispozițiile procesual penale din legile speciale se completează cu cele ale Codului de procedură penală”. Așadar, în temeiul art. 24 din Legea nr. 255/2013, dispozițiile procesual penale din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale se completează cu dispozițiile Codului de procedură penală, inclusiv cu cele care reglementează căile de atac.

Legalitatea căilor de atac presupune faptul că o hotărâre judecătorească nu poate fi supusă decât căilor de atac prevăzute de lege; nu se pot folosi alte mijloace procedurale în scopul de a se obține reformarea sau retractarea unei hotărâri judecătorești. Recunoașterea unei căi de atac în alte situații decât cele prevăzute de legea procesuală ori extinderea competenței atribuite prin lege constituie o încălcare a principiului legalității căilor de atac, precum și a principiului constituțional al egalității în fața legii (Decizia penală nr. 1.780 din data de 25 iunie 2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție).

Or, Codul de procedură penală, reconfigurând sistemul căilor de atac, a eliminat din materia procesual penală recursul și a reglementat calea de atac a apelului și a contestației. Prin urmare, după intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu excepția situațiilor tranzitorii, nicio categorie de hotărâri

judecătorești pronunțate de instanțele penale nu mai poate fi atacată pe calea recursului — cale de atac a cărei reglementare a fost abrogată, ci, fie pe calea apelului, fie pe calea contestației. Apelul și contestația constituie căi ordinare de atac, care au înlocuit vechiul recurs, în toate ipotezele în care acesta din urmă constituia, sub imperiul legii vechi, singura cale ordinară de atac prevăzută de lege.

Reglementând contestația, legiuitorul a prevăzut, în dispozițiile art. 425<sup>1</sup> alin. (1) din Codul de procedură penală, regula potrivit căreia aceasta poate fi exercitată numai atunci când legea o prevede expres.

Prin urmare, în raport cu dispozițiile art. 425<sup>1</sup> alin. (1) din Codul de procedură penală, calea de atac a contestației poate fi exercitată numai în ipoteza în care legea de procedură penală prevede expres că o anumită categorie de hotărâri judecătorești pronunțate de instanțele penale poate fi atacată pe calea contestației. Dispozițiile art. 425<sup>1</sup> alin. (1) din Codul de procedură penală relevă caracterul de excepție al căii ordinare de atac a contestației, apelul constituind calea ordinară de atac „de drept comun” în materie procesual penală. Așadar, recursul a fost înlocuit cu calea ordinară de atac a contestației numai în cazurile expres prevăzute de lege, în toate celelalte ipoteze, în care legea nu prevede expres, vechea cale ordinară de atac a recursului fiind înlocuită cu calea ordinară de atac a apelului.

Legea nr. 47/1992 nu prevede expres că încheierea prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate poate fi atacată cu contestație și, în consecință, o astfel de încheiere nu îndeplinește condiția prevăzută în art. 425<sup>1</sup> alin. (1) din Codul de procedură penală și nu poate fi atacată pe calea contestației.

În conformitate cu dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 255/2013, „recursurile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Codului de procedură penală, declarate împotriva hotărârilor pentru care legea veche nu prevede calea de atac a apelului, se soluționează de către aceeași instanță, conform dispozițiilor din legea nouă privitoare la apel”. Așadar, recursurile care constituiau sub imperiul legii vechi singura cale ordinară de atac prevăzută de lege au fost recalificate ca apeluri, indicând voința legiuitorului de a înlocui calea de atac a recursului cu calea de atac a apelului.

De asemenea, în susținerea principiului legalității căilor de atac reglementate de lege, judecătorul-raportor a menționat că dispozițiile Legii nr. 47/1992 sunt aplicabile și în materie civilă, iar, prin raportare la art. 7 alin. (2) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, calea de atac exercitată împotriva încheierii de ședință prin care instanța civilă respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate este apelul, drept cale de atac ordinară.

Judecătorul-raportor consideră că, în materie civilă, legiuitorul a optat pentru un text de principiu, al cărui scop este modificarea tuturor normelor din legile speciale, în sensul că, pe viitor, hotărârile pronunțate în cauzele la care aceste legi speciale se referă vor fi supuse numai apelului la instanța ierarhic superioară: „*Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, ori de câte ori printr-o lege specială se prevede că hotărârea judecătorească de primă instanță este «definitivă», de la data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, aceasta va fi supusă numai apelului la instanța ierarhic superioară. Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care printr-o lege specială se prevede că hotărârea judecătorească*

*de primă instanță este «supusă recursului» sau că «poate fi atacată cu recurs» ori, după caz, legea specială folosește o altă expresie similară.» — art. 7 alin. (2) din Legea nr. 76/2014.*

În concluzie, judecătorul-raportor a apreciat că, în raport cu dispozițiile art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, calea de atac ce poate fi declarată împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate este apelul.

#### **XI. Înalta Curte de Casație și Justiție**

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

##### **Admisibilitatea sesizării**

Pentru a realiza unificarea practicii judiciare, legiuitorul a instituit în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție soluționarea sesizărilor din partea instanțelor de judecată, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea anumitor instanțe, inclusiv a curții de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Ca atare, din conținutul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală rezultă că existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei constituie una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Instituția procesual penală reglementată prin art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală este vădit mai restrictivă decât cea cuprinsă în art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală conform cărora admisibilitatea recursului în interesul legii se verifică prin raportare la existența unei chestiuni de drept, substanțial sau procesual, soluționată diferit de instanțele judecătorești, dar și decât cea cuprinsă în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, care condiționează invocarea excepției de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare de legătura acesteia cu soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului.

Chestiunea a cărei dezlegare este supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să vizeze, ca regulă, o problemă de drept material, de care să depindă soluționarea pe fond a cauzei, putând doar, ca excepție, să se refere la o problemă de drept procesual, adică în măsura în care soluția dată acesteia se repercutează semnificativ asupra rezolvării fondului.

Prin modul de formulare a textului de lege s-a urmărit excluderea de la această procedură, ce vizează asigurarea unei practici unitare, a problemelor de drept de care nu depinde

soluționarea pe fond a litigiilor penale, chestiuni ce rămân a fi supuse interpretării numai pe calea recursului în interesul legii, sub rezerva îndeplinirii și a celorlalte condiții de admisibilitate reglementate de Codul de procedură penală.

Or, stabilirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție, printr-o hotărâre prealabilă, a naturii căii de atac (recurs, apel sau contestație) împotriva încheierii prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate nu are aptitudinea de a produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei cu care instanța ce a făcut sesizarea este investită — respectiv admisibilitatea sau nu a sesizării — și nici aptitudinea de a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

Natura căii de atac (recurs, apel sau contestație), deși influențează compunerea completului de judecată și, în consecință, legalitatea hotărârii pronunțate în calea de atac, nu determină însă îndeplinirea condiției de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, întrucât nu conduce la stabilirea unei relații de dependență între problema de drept supusă discuției și soluția ce urmează a fi dată în calea de atac cu care instanța respectivă este investită.

Prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei”, folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, se înțelege

dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare, și nu rezolvarea unei cereri incidentale invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță.

Calificarea căii de atac împotriva încheierii prin care instanța respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale ca fiind recurs, apel sau contestație privește materia incidentelor procedurale și, în consecință, nu poate constitui o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, neputând produce efecte asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Față de aceste considerente, constatând neîndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate enumerate de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție nu va proceda la analiza pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze, urmând a respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori — privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „în aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestație) împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.”

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 805/121/2016/A1.1/a1 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „în aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestație) împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.”

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 septembrie 2016.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE  
ȘI JUSTIȚIE

judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,  
**Manuela Maria Pușcă**

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)  
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro  
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72  
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

